

D ů v o d y:

Po stránce právní posoudil odvolací soud věc správně. (§ 503 čís. 4 c. ř. s.). Odkazuje se především na důvody napadeného rozsudku. K vývodům dovolání jest dodati, pokud se týče uvéstí toto: Ustanovení § 6 zákona o ochr. náj. čís. 44/1928 v doslovu zákonů čís. 30 a 166 z r. 1930 netýká se nájmu obchodních místností, nýbrž jen nájmu bytu (sb. n. s. 5528, 10287) a nelze z něho, pokud jde o nájem obchodních místností, o jeho trvání a ochranu, nic dovozovati (srov. uvedená rozhodnutí). Podle § 30 zákona o ochr. náj. požívají ochrany nejen byty, nýbrž i jiné, tedy i obchodní místnosti, pokud nejsou podle § 31 téhož zákona z ochrany vyloučeny, čehož v projednávaném případě není. Smrtí nájemníkovou se nájem obchodních místností podle § 1116 a) obč. zák. nezrušuje. Pozůstalost po nájemníku (§§ 531, 547 obč. zák.) pokračující v nájmu zesnulého, požívá co do najatých obchodních místností ochrany nájemníků, když a pokud ji měl zůstavitel. Na věci se nic nemění tím, že jde o pozůstalost ještě neujatou. I ta je nositelem práv a závazků zemřelého (§ 547 obč. zák.) a ochrana nájemníků přechází na ni (sb. n. s. čís. 5674, 5842, 6112, 8064, 10287 a j.). Zesnulý Alois D. požíval, o čemž není sporu, ochrany nájemníků co do vypovídaných místností, podle řečeného požívá ochrany té i jeho pozůstalost a byla proto z vypovídaných místností možná výpověď jen se svolením soudu podle § 1 a násl. zákona na ochr. náj. Výpověď, o níž jde, daná bez svolení soudu, jest tedy bez věcného a právního podkladu a odvolací soud zrušil ji právem. (sb. n. s. čís. 3437, 3741, 6465, 6596, 6838, 8064, 8971).

Čís. 11519.

Poddlužník má podle § 294, čtvrtý odstavec, ex. ř. právo k rekursu, třebaže nebyl v usnesení povolujícím exekuci zároveň vyzván, by se vyjádřil ve smyslu § 301 ex. ř. Při exekuci zabavením výslužného, příslušejícího povinnému z pensijního pojištění, přísluší poddlužníku právo k rekursu i tehdy, tvrdí-li, že není vůbec nositelem pensijního pojištění, nýbrž že nositelem pensijního pojištění jest jeho pensijní ústav jako náhradní ústav (§ 105 zákona ze dne 21. února 1929, čís. 26 sb. z. a n.).

(Rozh. ze dne 1. dubna 1932, R I 1071/31.)

K vydobytí peněžité pohledávky povolil soud první stolice exekuci zabavením jedné třetiny výslužného, příslušejícího dlužníku proti poddlužnici, firmě P. K rekursu poddlužnice rekursní soud exekuční návrh zamítl. D ů v o d y: Napadené povolení exekuce jest nepřipustné a protizákonné, poněvadž, ať zabavené pensijní požitky přísluší povinnému dlužníku proti firmě P., jak uvedeno jest v exekučním návrhu, nebo proti pensijnímu ústavu této firmy, který jest prý samostatným ústavem náhradním ve smyslu § 105 a násl. zák. ze dne 21. února 1929, čís. 26 sb. z. a n., jest exekuce na tyto pensijní požitky podle § 46 cit. zák. nepřipustná a právně bezúčinná, poněvadž podle tohoto

zákonného ustanovení jsou převod, zastavení a zabavení nároků pojištěnců a jich příslušníků jakož i dávek jen potud přípustné a právně účinné, stanou-li se: 1) k úhradě nároků osob, které mají zákonný nárok na výživu proti osobám oprávněným k požitku podle předcházejících ustanovení tohoto zákona, až do poloviny dávky, 2) k úhradě záloh, které byly dány osobám oprávněným k požitku na jejich vlastní žádost zaměstnavatelem, nositelem pojištění, obcí nebo jinou veřejnoprávní korporací na účet pojistných nároků po jich nápadu, ale před jejich pokázáním. Poněvadž náhradní ústavy ve smyslu § 105 cit. zák. nesmějí mítí těžší podmínky, než ústavy státní, a v projednávaném případě není exekuce přípustna ve smyslu § 46 čís. 1 a 2 cit. zákona, muselo stížnosti poddlužnice, která k ní jest oprávněna pro nezákonnost povolení exekuce, býti vyhověno zamítnutím exekučního návrhu.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Dovolací rekurs mylně doličuje, že poddlužnice, firma P., nebyla oprávněna k rekursu proti usnesení, povolujícímu vymáhající věřitelce exekuci zabavením jedné třetiny výslužného, příslušejícího povinnému proti ní, a obsahujícímu zákazy podle § 294 ex. ř. Právo k rekursu jest podlužnici ustanovením § 294 čtvrtý odstavec ex. ř. výslovně přiznáno a nesejde na tom, zda byla zároveň vyzvána v usnesení exekuci povolujícím, by se vyjádřila ve smyslu § 301 ex. ř. Prokázala-li poddlužnice, firma P., že není vůbec nositelkou pensijního pojištění a že proti ní byly příkazy podle § 294 ex. ř. vydány protizákonně, a doličila, že nositelem pensijního pojištění jest pensijní ústav firmy P. jako náhradní ústav, zachovaný předpisem § 105 zákona ze dne 21. února 1929 čís. 26 sb. z. a n. — právem rekursní soud vyhověl jejímu rekursu, napadajícímu daný jí zákaz platební pro domnělý nárok povinného proti ní, třebaže v odůvodnění se zbytečně zabýval též otázkou nepřipustnosti exekuce proti pensijnímu ústavu, o niž tu nešlo.

Čís. 11520.

Prozatímní opatření podle § 5 zák. ze dne 16. prosince 1930, čís. 4 sb. z. a n. na rok 1931, lze navrhnouti bez ohledu na to, zda ten, kdo jest právně zavázán vyživovati, vychovávatí nebo zaopatřovatí jiného, má jmění nebo stále příjmy, čili nic.

Domáhaje se zajištění výživného splatného v jednom roce prozatímním opatřením podle § 5 zák. čís. 4/1931, nemusí návrhovat v návrhu na povolení prozatímního opatření (aniž soud v usnesení povolujícím prozatímní opatření) uvést dobu, na kterou toto opatření má býti učiněno.

Nevadí, že v usnesení, povolujícím prozatímní opatření (zamítajícím odpor odpůrcův) nebyla stanovena peněžitá částka, jejímž soudním složením se staví výkon povoleného opatření.

(Rozh. ze dne 1. dubna 1932, R I 190/32.)